

De eerste liefdesbrief

DEBRA ELIZA MAE & OLIVIA
HILL

De eerste liefdesbrief

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Debra Eliza Mae & Olivia Hill

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave mei 2025

NUR 343

ISBN 9789403803159

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Oliver Scott fietste fluitend naar het kleine depot van Royal Mail, waar de post die hij vandaag moest bezorgen op kon halen. Zoals elke morgen stond hij om vijf uur op en maakte zich klaar voor zijn ronde door Glenmore. Hij kende het kleine dorpje in het midden van het groene hart van Schotland als zijn broekzak. Hij was er geboren en getogen en was van plan hier ooit ook dood te gaan. Maar nu nog niet; nee, nog lang niet. Hij genoot veel te veel van zijn leven. Hij draaide een bocht in en trapte een beetje harder door toen hij een bergje op moest.

‘Goedemorgen, Oliver,’ klonk het vanuit het donker.

Oliver stak zijn hand op en glimlachte vriendelijk toen Suzan Grant samen met haar lichtbruine chihuahua onder het zachte licht van een straatlantaarn verscheen. Het was hem een raadsel wat de jonge *lass* buiten deed zo ’s morgens vroeg, maar ze was er elke ochtend. Haar hondje had vast een kleine blaas.

‘*Gud mornin*,’ zei ze vriendelijk.

Hij wenste haar met een stevig Schots accent ook een goedemorgen en trapte toen stevig door. De dunne laag verse sneeuw die afgelopen nacht op de straat was gevallen, maakte dat zijn fiets regelmatig wegslipte. Elke keer wanneer dat gebeurde, hield hij zijn stuur stevig vast. Hij zou er na zesendertig winters gewend aan moeten zijn, maar het bleef spannend wanneer zijn fiets begon te wankelen. Dat hij het gisteravond te laat had gemaakt werkte ook niet mee. Het was zo gezellig geweest in de pub, dat hij zich een beetje had laten gaan. Gelukkig hield de ijzige kou hem nu goed wakker.

De kerst was net voorbij, dus daarmee was de ergste drukte ook klaar. Hij had dit jaar zeker

DE EERSTE LIEFDESBRIEF

zeshonderd kerstkaarten bezorgd, als het er niet meer waren. De linker tas van zijn fiets was er zelfs van uitgescheurd. Hij hield van zijn werk, het buiten zijn, de mensen die hij tegenkwam; het paste bij hem. Maar de kerstdrukke was echt bizar geweest. Zelfs in deze moderne tijden, waarin de meeste mensen elkaar via het internet de beste wensen stuurden, was Glenmore niets tekort gekomen als het om kerstkaarten ging. En dan te bedenken dat er maar een handjevol mensen in het dorp woonde.

Hij fietste nog een paar honderd meter door en zette zijn fiets toen net buiten het dorp tegen een oude loods waarin de Royal Mail een piepklein hoekje gehuurd had. In de ochtenden, vooral 's winters, was het hier maar donker. De hoge dennenbomen staken ver boven de loods uit en hielden daarmee al het maanlicht tegen. Slechts een zwak lichtje boven de deur gloeide op in de duisternis. Het was de perfecte locatie voor een horrorfilm, maar toch joeg het Oliver na al die jaren geen schrik meer aan.

Hij trok de handschoen van zijn rechterhand uit en viste zijn sleutels uit zijn jaszak. Hij zocht naar de juiste sleutel en stak hem in

het slot. Toen het slot openging, liet hij de sleutel erin hangen en duwde de deur open. Het lichtknopje naast de deur was ijskoud en heel even leek de TL-buis die aan het plafond hing niets te willen doen. Het ding knipperde en stopte weer, knipperde en knipperde, en schoot uiteindelijk aan. Oliver haalde opgelucht adem en trok zijn handschoen weer aan omdat zijn vingers al begonnen te tintelen. Hij liep door naar de hoek waar een eenzame postzak op hem wachtte. Gelukkig was het hier geen rage om na de kerst ook nog eens oud-en-nieuw kaarten te versturen.

Hij gooide de zak over zijn schouder en nam hem mee naar zijn fiets. Daar zocht hij de brieven uit en vulde zijn fietstassen. Om de stilte een beetje te verdrijven, floot hij een kerstliedje, ondanks dat die tijd eigenlijk al voorbij was. Witte wolkjes ontsnapten van tussen zijn lippen en gleden het donker in.

Een wat vergeelde envelop met hartjes erop trok zijn aandacht. Valentijn? Nu al? Nieuwsgierig las hij het adres van de ontvanger. Morlich Street, dat was vlak bij het meer. Hij dacht even na met zijn half wakkere brein en

DE EERSTE LIEFDESBRIEF

keek nog eens naar de envelop. *Miss Ellie*: dat was een naam die hij nog niet eerder gezien had. De achternaam was door een grote regendruppel helemaal uitgelopen, dus daar kon hij niets van maken.

Een mysterieuze vrouw genaamd Ellie. Zou ze pas in Glenmore zijn komen wonen? Dat was best apart, want er had in die straat geen huis te koop gestaan en in de pub had niemand gesproken over een nieuwe inwoner. Zulke dingen waren doorgaans het gesprek van de dag, omdat er verder niet veel gebeurde in het slaperige dorpje.

Oliver schudde zijn hoofd en stopte de vergeelde (of was het crèmekleurige? Wist hij veel) envelop bij de rest. Hij moest niet zo vreselijk nieuwsgierig zijn. Hij bracht de lege postzak terug naar binnen en sloot de loods af. Zijn rechterbeen zwaaide weer over de bagagedrager, waaraan twee halfvolle tassen hingen, en hij plofte met zijn billen op het zadel. Zijn rode haar zat netjes onder zijn dikke muts weggestopt en zijn handschoenen hielden zijn handen lekker warm.

Ondertussen was het zes uur geweest, dus tijd om te beginnen. Naast de gewone post bezorgde hij ook de ochtendkrant en hij wist dat vooral meneer Anderson al vol smart op hem zat te wachten. Hij reed het heuveltje af en klemde zijn koude vingers om zijn handremmen. Voor hem verscheen het zacht verlichte dorpje, dat nog in diepe rust verkeerde. Oliver was dol op gezelligheid, maar dit, zo 's morgens alleen zijn, had ook wel wat. Het kwam in een mensenleven niet vaak voor dat het stil was. Hij zag het dan ook maar als een extra bonus van zijn werk. Als mensen hem vroeger gevraagd hadden wat hij wilde worden, had hij nooit "postbode" gezegd. Maar de functie kwam vrij op het moment dat hij een baan nodig had, dus hij had hem met beide handen aangepakt. 'Ik doe het tijdelijk,' had hij gezegd. En dat was zeven jaar geleden geweest....

Bij het huis van meneer Anderson aangekomen tikte hij even op het raam van de woonkamer en stak de krant in de lucht. Zoals verwacht zat de oude man al in zijn luie stoel bij de open haard. Hij stond wiebelig op en schuifelde met zijn looprekje naar de deur.